

ligt forpligtet af disse regler, og Danmark vil fortsat have tilsvarende folkeretlige rettigheder.

Danmark deltager imidlertid ikke i den fremtidige udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i søjle 1. Det følger af protokol nr. 5. Men Danmark kan inden for en periode af 6 måneder, efter at Rådet har truffet afgørelse om videreudvikling af Schengen-reglerne i søjle 1, beslutte, om Danmark ønsker at gennemføre disse regler i sin nationale lovgivning. Hvis Danmark beslutter sig herfor, er Danmark og de øvrige Schengen-lande folkeretligt forpligtede over for hinanden – ligesom i dag. Hvis Danmark beslutter ikke at følge reglerne, skal Danmark og de andre Schengen-lande overveje passende foranstaltninger (artikel 5). 6 måneders fristen vedrører kun Danmarks beslutning om at følge reglerne eller ej. Selve gennemførelsen af de danske regler er der ikke en 6 måneders grænse for.

Forbeholdet vedrørende forsvarspolitikken

Forbeholdet vedrørende forsvarspolitikken er blevet præciseret (artikel 6), således at der henvises direkte til de artikler, der vedrører forsvarspolitikken.

Protokol nr. 5 siger, at »Danmark ikke deltager i udarbejdelsen og gennemførelsen af afgørelser og aktioner inden for Unionen, som har indvirkning på forsvarsområdet«. Denne formulering er taget fra Edinburgh-afgørelsens afsnit C.

Herudover er det præciseret, at Danmark ikke har pligt til at deltage i finansieringen af aktionsudgifter på de områder, hvor Danmark ikke deltager.

Det danske forbehold om unionsborgerskabet

Der er ikke foretaget ændringer af bestemmelserne vedrørende unionsborgerskabet, som gør det nødvendigt at præcisere det danske forbehold i protokol nr. 5.

I overensstemmelse med det danske forbehold er det nu indskrevet i artikel 8, at »Unionsborgerskab er et supplement til det nationale statsborgerskab og ikke træder i stedet for dette«.

Derfor kan man i protokol nr. 5 nøjes med at notere sig den særlige danske position, som fastlagt i Edinburgh-afgørelsen.

Det danske forbehold vedrørende Den Økonomiske og Monetære Union

Bestemmelserne om Den Økonomiske og Monetære Union var ikke til forhandling i regeringskonferencen. Amsterdam-Traktaten indebærer derfor ikke nogen ændring i ØMU-bestemmelserne. Af samme grund kan man i protokol nr. 5 nøjes med at notere

sig den særlige danske position, som fastlagt i Edinburgh-afgørelsen.

Efterfølgende ophævelse af de danske forbehold

Artikel 7 svarer til del 2 i afsnit E i Edinburgh-afgørelsen og giver mulighed for, at Danmark i overensstemmelse med sine forfatningsmæssige bestemmelser kan meddele de andre medlemslande, at det ikke længere ønsker at benytte sig af én eller flere af bestemmelserne i protokol nr. 5.

III. Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Bestemmelsen, der angår Folketingets samtykke til Danmarks ratifikation af Amsterdam-Traktaten om ændring af Traktaten om Den Europæiske Union, Traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter med tilhørende protokoller og erklæringer, gør det muligt for Danmark at ratificere Traktaten i overensstemmelse med Grundlovens § 19. Der henvises i øvrigt til de almindelige bemærkninger til lovforslaget ovenfor.

Til § 2

Til nr. 1 og 3

Med henblik på at ajourføre titlen for tiltrædelsesloven foreslås det ved nr. 1, at titlen ændres fra »Lov om tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber« til »Lov om tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og Den Europæiske Union«. På samme måde indebærer nr. 3 en konsekvensrettelse i forhold til de tilknyttede bilag til loven.

Til nr. 2

Med Danmarks indtræden i EF i 1973 blev EØF-Traktaten og de øvrige Fællesskabstraktater optaget som bilag til tiltrædelsesloven. Det samme skete henholdsvis i 1984 ved ændringen af Grønlands status i forhold til EF, i 1986 ved Den Europæiske Fælles Akt og i 1993 ved Traktaten om Den Europæiske Union og Edinburgh-afgørelsen.

Nr. 2 indebærer, at Amsterdam-Traktaten om ændring af Traktaten om Den Europæiske Union, Traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter med tilhørende protokoller og erklæringer nævnes i § 4 i tiltrædelsesloven af 1972 og dermed bliver en af de traktater, som bestemmelserne i tiltrædelseslovens §§ 2 og 3 finder anvendelse på. § 2 i tiltrædelsesloven fastsætter, at beføjelser overlades til De Europæiske Fællesskabers in-